

Het werk van pionier

Leen van der Heden in vogelvlucht

Op woensdag 20 september 2023 overleed Leen van der Heden. Hij heeft als pionier zijn stempel gedrukt op het internationale rouwvervoer van en naar Nederland. Hij zal enorm gemist worden, maar ook herinnerd als die bijzondere en ondernemende man. Leen vertelde ons in 2019 over zijn werk en zijn persoonlijke achtergrond.

INTERVIEW met Leen van der Heden Rijswijk - 2 februari 2019

"Iemands komaf speelt een rol in je loopbaan en in welke dingen je moet overwinnen. Ik ben geboren in Leiderdorp, mijn vader had een boter- en kaashandel en als kind was ik dagelijks bij de zaak betrokken. Weer of geen weer, 's avonds nabestellingen bezorgen op de fiets, of soms op vrijdagavond langs de gezinnen om bonnetjes te verrekenen - het was van jongs af aan aanpakken.

In '43 werd ons huis aan de Zeildijk door de Duitsers gevorderd en trokken we in op de boerderij van mijn grootvader in Oud Ade. Ik ging naar de Kooiparkschool in Leiden, waar ik in dezelfde klas zat met mijn latere echtgenote, Truus. Tot september '44 ben ik op school geweest. Daar kwam abrupt een einde aan. Op weg naar school moesten we dekking zoeken toen een overvliegende Spitfire dicht bij ons schoten loste bij een aanval op een schip, het werd te gevaarlijk en vanaf dat moment kregen we privéles thuis.

In maart '45 konden we weer naar ons eigen huis dat helemaal hersteld moest worden. De dag van de bevrijding kan ik me heel goed herinneren. Onze thuismeester kwam 's ochtends het nieuws brengen dat de rood-wit-blauwe vlag wapperde.

Mijn vader stond erop dat ik bij een autobedrijf ging werken. Ik kwam van school, 16 jaar oud en heb bij twee garages gewerkt tot mijn diensttijd

in Nijmegen. Vliegen was een droom die ik koesterde, maar ik eindigde als rijinstructeur op vliegbasis Gilze-Rijen. Ondertussen startte ik ook een eigen rijnschool en haalde later alsnog een vliegbrevet.

Na militaire dienst bestierde ik een kleine rijnschool in Voorschoten en reed af en toe rouwkoetsen en kreeg opdrachten als rouwchauffeur. Ondertussen was ik getrouwd. Het werk werd steeds maar meer en op een gegeven moment kwam er een speciaal verzoek. Ik kwam bij een familie en de overledene was op dat moment nabij de grens tussen België en Frankrijk. Maar de familie vond de offerte van de Belgische begrafenisondernemer om de overledene naar Nederland te brengen nogal prijzig. Dus ik zei, 'dat ga ik wel doen'. Dat was mijn éérste repatriëring.

Daarna kwam ik in contact met de mensen achter de alarmcentrale. Zij waren op zoek naar een goede partner. Mijn eerste rit voor de alarmcentrale staat me nog goed voor de geest, ik moest naar Italië, Lago Maggiore, om de overledene op te halen. De volgende opdracht onder de Van der Heden vlag was na een dodelijk ongeval op Tenerife, hier was de reisorganisatie ook nauw bij betrokken.

Leen van der Heden, bij zijn afscheid als VTU-bestuurslid (2018)

Leen van der Heden (foto 1996)

“Vliegen was een droom die ik koesterde”

Na vele mooie jaren I.R.U., Internationaal Rouwvervoer en Uitvaartverzorging, kon ik langzaam pensioen gaan denken. Mijn doel was om op m'n zestigste te stoppen. Voor die tijd was de vliegcrash bij Faro wat van alles de meeste indruk op mij heeft gemaakt.

Bij de opening van een crematorium in Alicante sprak ik Dirk van Vuure Sr. en we kwamen op een overname, beklonken in '97. Dirk van Vuure Jr. en ik trokken daarvoor twee jaar op om de werkzaamheden over te dragen. Dat ging meestal soepel, maar we zijn beiden best uitgesproken, dus het kon ook weleens botsen, toch we wisten van elkaar dat het goed uit zou pakken, voor iedereen.

Ik heb altijd contact gehouden met de familie Van Vuure, Dirk Jr. zie ik na al die jaren graag bij mij thuis en ik ging ook regelmatig even langs op kantoor in Hilversum. Ik ben blij dat ik de nieuwe generatie teamleden heb mogen leren kennen en vind het fijn dat de firma naam is zoals hij is.”

Op de dag van overlijden bracht Dirk van Vuure Jr. een bezoek aan Leen en namen zij afscheid van elkaar.

Na '79 heb ik een investering kunnen doen om de zaak echt op te tuigen. Zo kwam er een eigen rouwwagen, een Oldsmobile. Het netwerk was er en de zaken namen een vlucht. Ik bouwde ook aan nieuwe contacten, bijvoorbeeld op ministeries en bij ambassades. Er kwamen ook chauffeurs om te helpen en we kregen een tolk-vertaalster in het team. Achter succes staat doorzettingsvermogen en de dingen als eerste oppakken. Zo had ik telefoon en fax in de auto, wat toen nog heel ongebruikelijk was. Ik werd ook gesteund door contacten en relaties in binnen- en buitenland, dit groeide vaak uit tot vriendschappen.

En bovenal werd ik in alles gesteund door mijn vrouw en vanuit het thuisfront. Zo ook voor mijn bestuurswerk, begin jaren '90 was ik één van de oprichters van de VTU, de Vereniging Toeleveranciers Uitvaartbranche.

Onze familieachtergrond kun je denk ik toch nog steeds wel terugzien, zo bestiert mijn dochter Ellen al jaren met haar man in Nootdorp een delicatessenzaak, het Hof van Heden.